

[Erhard Jakobsen.]

have svært ved at kontrollere. At differencen mellem 2 usikre størrelser skulle blive et sikrere udgangspunkt, end man har i forvejen, lyder meget usandsynligt.

Og så et ord om jordpolitikken, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen især har fremhævet, idet han har angrebet det, man nu vil gøre. Jeg tror ikke, der er et medlem i denne sal, som ikke er enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen i at tale imod jordspekulation og være indforstået med, at man skulle lave en skat, der rammer jordspekulation; men det, det ærede medlem efter min mening gør fejl i, er, at han i enhver lille husejer tror at se en jordspekulant og derfor går ind for skatter, der ikke blot — eller ikke engang — rammer jordspekulationen, men i stedet for rammer den ganske almindelige lille mand, der har spinket og sparet for at skaffe sig et hus. Han bliver ramt, men den rige husejer bliver ikke ramt af store grundskatter. Det ved jeg, for jeg har forholdsvis mange penge, og jeg har hus. Hver øre, jeg kommer til at betale mere i grundskatter, vil jeg efter loven kunne trække fra i min indkomst det følgende år. Det bliver skattevæsenet, der kommer til at betale; det bliver ikke mig. Men var jeg en lille mand med en lav indkomst og havde spinket og sparet for at få et hus, ville jeg selv komme til at betale hver øre, jeg betaler i grundskatter.

Jeg tror, der i denne sal ville være et solidt flertal for et forslag, der alene ramte jordspekulation og jordspekulanter. Selv ser jeg ikke anden udvej end offentligt køb af jord. Jeg ved det fra min egen kommune og fra andre kommuner: der er kun ét effektivt middel, og det er, at det offentlige, i første række kommunen, køber al den jord, der overhovedet kan blive tale om at bebygge i en overskuelig fremtid, og derefter sørger for, at jorden sælges på sådanne betingelser, at der ikke kan blive tale om spekulation.

Jeg tror, det er tanker, der absolut ikke er ukendte i mit parti, ej heller er det hos de radikale og formentlig heller ikke hos oppositionen. Jeg tror, at ad den vej kan man komme igennem.

I det, der foreslås her, er der imidlertid intet, der vender den tunge ende nedad. Man har gjort alt, hvad man kunne, for

at opveje dette med den tunge ende nedad, og der er hermed gjort en begyndelse til en skattereform, som peger fremefter og ikke bare viser tilbage til den gamle diskussion om, at skatterne er alt for høje.

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at der til mødet i dag, den nye dag, der er påbegyndt, er ansat en lang række vigtige sager til behandling. Det vil derfor være ønskeligt, om vi kunne gøre dagsordenen færdig i dette møde. Hvis vi skal kunne nå det, vil det være nødvendigt at koncentrere debatten i de sidste timer.

Adolph Sørensen: Også jeg vil gerne bede undskyldte, at jeg på dette sene tidspunkt medvirker til en forlængelse af denne debat, som alle er enige om har været rigelig længe. Men jeg nærer det håb, at den oratoriske opkvikker, vi lige har været vidne til, måske har givet os ligesom lidt mere åbne øjne og øren.

Der har i en række taler her i dag været mere eller mindre antydnet noget, som klart kom til udtryk i den tale, det ærede medlem hr. Aage Fogh holdt her i eftermiddags — nogle betragtninger, som jeg ikke kan lade stå uimodsagt. Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde vistnok ordret opfattet, at lederne af vort lands organisationer alene var optaget af at skaffe særfordele for deres medlemmer uden at tage hensyn til helheden og samfundets vel. Det ærede medlem lagde uden forbehold hele ansvaret for den økonomiske situation, vi er bragt i — og som forliget i denne sene nattetime altså tilsigter at bringe orden i — på arbejdsgiverne, på mestrene i bygge- og anlægssektoren. Jeg vil gerne have lov til at sige, at det er alt for megen ære. Det ærede medlem fjøede til, at det er ikke staten, der skal spare, det er erhvervene.

Hvad er det så, der sker ved det, vi nu er i færd med og snart skal til at fuldbyrde? Det er, at vi skal skrive regningen for det umådeholdne gilde, som vi har holdt her i landet i de seneste år; vi skal til at indfri de veksler på fremtiden, som vi har trukket hver gang — og det er ikke få gange — og på tværs af hvad saglige økonomiske hensyn og bevæggrunde burde have tilsagt; man har bevilget hinanden forhøjede pengeindkomster, lønforhøjelser